

BUCĂȚELE DIN BRECHT

FLASH BRECHT ● ACADEMIA DE TEATRU ȘI FILM ● Data reprezentăției: 31 ianuarie 1995 ● Regia: Dinu Manolache ● Scenografia: Mihai Anton Vladimir ● Aranjament muzical: lect. univ. Constanța Câmpeanu ● Mișcare scenică: Mălina Andrei ● Interpretează: Cezar Boghină, Dumitru Bogomaz, Ion Bechet, Gabriela Codrea, Adina Cristescu, Eugen Drăghin, Elvira Deatcu, Luminița Erga, Adrian Găzdaru, Alexandru Jitea, Zoltan Lovas, Mihaela Măcelaru, Dana Măgdici, Daniela Nane, Ana-Mirela Popescu, Dorin Râmbu, Oliver Toderiță, Dan Tudor.

***

Opțiunea pentru Brecht nu e lipsită de o anumită îndrăzneală: ocultat în ultimii ani din varii motive (financiare, ideologice, dar și estetice: moștenirii cer bani, și nu puțin, propagandă comunistă, simplism), se dovedește că mesajul său teatral mai poate fi interesant, că teatralitatea lui mai este încă sugestivă.

Decupajul alcătuit de Dinu Manolache, alăturând fragmente din piese diferite, urmărește cum violența unei minorități supune și omogenizează majoritatea, transformând protestul individual într-un act inutil, când nu ridicol. Sub raport literar, selecția e semnificativă și elocventă, rămâne însă întrebarea dacă, pentru un spectator care nu cunoaște textele lui Brecht, scenariul alcătuit este inteligibil. Părerea mea este că nu; de îndată ce personajele se individualizează și conflictul se limpezește, se trece la un fragment din altă piesă, identitățile se modifică și povestirea scenică se tulbură. Textul este o dovadă a înțelegerii mecanismelor interne ale operei, un eseu concretizat în demers scenic, dar e încă departe de a fi (sau poate nici nu s-a intenționat să fie) limpede

Flash Brecht la ATF, clasa prof. Mircea Albulescu (regia: Dinu Manolache)

așa cum și-ar fi dorit Brecht. Strădania depusă pentru a pricepe segmentul împiedică perceperea întregului și o seamă de soluții regizorale, izbutite în sine, se pierd în cutele acestui efort, iar spectacolul pare mai lung decât este într-adevăr.

Sub raport regizoral, al transformării ideii în imagine dinamică, textul este generos și Dinu Manolache dovedește o bună siguranță în mișcarea grupului, în caracterizarea lui prin contribuțiile specifice ale celor ce-l compun. O dată cu lăsarea la avanscenă a unui perete de gratii, interpretii – până atunci mișcându-se liber, firesc, – au un elan comun, care devine tângire, pentru ca, în cele din urmă, fiecare să încerce să găsească propria soluție de supraviețuire sau evadare, de cele mai multe ori ratată. Aici mi se pare a fi punctul de rezistență al spectacolului-examen, în vizualizarea sensibilă a dinamicii contopirii și a opoziției dintre grup și individ. Izolat, unele scene sunt minuțios descifrate și recompuse apoi în imagini-sinteză (Arturo Ui), altele sunt

doar un semn, o rămășiță dintr-un întreg ale cărui contururi doar le bănuim (**Mutter Courage**).

Pe scenă e prezentă toată clasa profesorului univ. Mircea Albulescu (asistenți: conf. univ. Cătălin Naum, lector univ. Dinu Manolache), alcătuită din tineri cu o înfățișare plăcută și, probabil, talentați. În acest spectacol ei răspund cu devotament intențiilor profesorului-regizor, care, la rândul lui, dă un examen. La unii inspirația e mai puternică decât râvna, la alții invers. Ceea ce-i unește este ținuta scenică improprie, mișcările dezordonate, dicțiunea defectuoasă. Suferă, din această cauză, și scenele „vorbite”, dar în special inserțiile muzicale, convenționale și rigide ca un cor de școală profesională. Se simte încordarea, teama de a nu greși, se vede transpirația, atât de necesară în faza de pregătire și atât de jenantă când trebuie sesizat doar zborul liber al talentului.

MAGDALENA BOIANGIU

MĂSURĂ PENTRU MĂSURĂ ÎNTR-O DIMENSIUNE NECOMENSURABILĂ

MĂSURĂ PENTRU MĂSURĂ de W. Shakespeare ● THEATRUM MUNDI ● Data reprezentăției: 31 ianuarie 1995 ● Regia: Mihaela Săsărman (studentă în anul IV, clasa prof. Tudor Mărăscu, Mihai Manolescu, Academia de Teatru și Film) ● Decor: Simona Pance ● Costume: Ioana Zinelli ● Muzica: Gabriel Bassarabescu ● Distribuția: Ștefan Velniciuc (Ducele), Gabriela Butuc (Isabela), Emil Hoștină (Angelo), Aurelian Napu (Escalus), Dan Tudor (Lucio), Viorel Păunescu (Claudio), Carmen Lăcătuș (Julietă), Rodica Horobeț (Mariana), Sanda Maria Dandă (Doamna cam trecută), Vlad Jipa (Tomnicerul), Romco Pompel (Fratele Thomas) ș.a.

*

Asistăm, de la o vreme, la experiențe premature săvârșite pe marele repertoriu, în dauna unor clasici definitivi. Un teatru și un tânăr regizor se apropie în fugă și fără chibzuință de **Coriolan** al lui Shakespeare, spectacolul iese ciumpăvit, după care se oferă explicații pentru uzul cercetătorilor din mileniul curent: s-a făcut în grabă, n-a fost timp de studiu, actorii n-au aderat la viziune etc. Dar capodopera e scoasă din circulație, aici; nu va mai fi reluată zece ani de acum încolo. Se iau câteva schițe de Caragiale, li se schimbă cuvinte, replici,

situații, se face un soi de tocană măcelărească (la Iași, „pentru copii și tineret”) și se pune pe afiș „adaptare”. Iese o bazaconie mitocosită de diletanți și se bifează că a mai fost „un Caragiale” pe înțelesul celor nevârstnici.

Se scoate la public – într-un teatru din centrul Capitalei – un Shakespeare în viziune necoaptă, examen studentesc (de anul IV) malformat, fără idee, în rea compoziție, amalgamat și funinginos, urmând „a rămâne pe afiș”. Înțeleg că profesorul-director a avut generozitatea de a-i oferi studentei sale sala și scena, pentru ca acea învățăcioasă să aibă posibilitatea de a

